

get, og som, medens man her har givet 100 eller 150,000 Rd. til Falsker, har den mærkverdige Bestemmelse, at hvis en Mand har en privat Dæmning og ikke kan opføre den, skal han det desuagtet under en daglig Mulkt. Kan Staten give Penge til Holland og Falsker, skal den i alt Fald ikke være med til at ruinere Private; vil den ikke skjærme dem, skal den i alt Fald ikke gøre dem mere ulykkelige, end de ellers ere. Altsaa denne Dæmningslov er ogsaa et Moment, ifølge hvilket Regjeringen inden næste Samling kan række en lille hjælpsom Haand til disse Egne, der overfor Holland og Falsker have den Ulykke, ligesom Danmark vist af Stormagterne betragtes som en Plet, som man ikke bryder sig om, at blive oversete som smaa Pletter, naar der først er sørget for Holland og Falsker (En Stemme: Ingenlunde!) Ja, lader os se det; jeg vil haabe det, og jeg vil navnlig bede den ærede Minister og Regjeringen i dens Helhed, at henvende Opmærksomheden paa, at dette ikke er Tiggeri for af Statskassen at faae dækket et Tab, men en Opfordring til Regjeringen om med nogle Foranstaltninger ved Postvæsenet, Lodsvesenet, Jyrvesenet og en fornuftig Dæmningslov, at prøve at hjælpe disse Egne, ligesom nu Holland og Falsker ere hjulpede baade offentlig og privat, baade med Diger og med Baner.

Ansvar: Jeg bad om Ordet i Anledning af, at den ærede Indenrigsminister hentydede til, hvad der var passeret i Thinget igaar; jeg bad om Ordet for at godtgjøre, at jeg ikke ved den Maade, hvorpaa jeg stillede mig til et Andragende om en Godtgjørelse for en Mand, der var ramt af en Naturulykke, er kommen i Strid med den Stilling, jeg indtog under Finanslovens første Behandling med Hensyn til den foreliggende Sag. Jeg er fremdeles af den Mening, at naar en stor Naturulykke, som ikke har kunnet forudses, og mod hvilken man ikke paa anden Maade har kunnet sikke sig, rammer en stor Del af Samfundet, maa det være hele Samfundets Sag, saavidt muligt, at raade Bod paa den derved foranledigede Skade. Hvad der igaar forelaa, var, at en enkelt Mand er bleven rammet af en Naturulykke, mod hvis Følger han kunde have sikret sig ellers.

Berg: Jeg vil nødig faare de ærede Forespørgeres Tølelse, men jeg vil sige, at denne Forespørgsels Indhold, i alt Fald efter den Udvikling, dens Indhold har faaet under Debatten, har faaet mine Tølelse. Jeg har hørt den ærede Minister træde frem med en Medegjørelse af et pri-

vat Udvalgs, en privat Komites Færd, som om vi havde nogensteds Berettigelse til at komme ind paa denne Sag. Jeg vil antage, at vi engang kunde være komne ind paa denne Sag, men det skulde da, havde jeg troet, have været for at udtale vor dybe Erkjendelse af den Godgjørenhed, som er vist ikke blot fra Indlandets, men fra Udlandets Side i dette Tilfælde, og en Tak til de Mænd, som med saa stor Opoffrelse af Tid og Kræfter have paataget sig et saa ansvarfuldt og vigtigt og utatnemligt Arbejde og udført det saa tilfredsstillende, som de have gjort. Det havde jeg troet, at man kunde komme til en Dag, naar denne Sag forelaa mere afsluttet, men at komme ind paa Spørgsmaalet om Fordelingen af de milde Gaver, og efter hvilke Regler denne er foregaaet, paa det nuværende Tidspunkt, havde jeg ikke troet, at Folkethinget burde have indladt sig paa. Naar det nu imidlertid er bragt paa Bane, og det er udtalt som noget Givet, at den Million, der er kommen ind ved denne overordentlige Veldædighed, skal uddeles som Erstatning for Skade, der er foraaftaget ved Stormfloden den 13de November, vil jeg tillade mig at paastaa, at denne Opfattelse af Summens Anvendelse ikke er rigtig. Jeg hævder som en af Giverne, at jeg ingenlunde har været med til at yde eller været med til at bidrage til at faae Folk til at yde Bidrag for, at der kunde gives Erstatning til formuende Mænd for Ulykker og Tab, som Ingen har kunnet sikke dem imod, og som de meget godt ere i Stand til at kunne bære, og jeg vilde derfor beklage, om noget Tryk fra nogen Side skulde drive den høitagtede Centralkomite ind i en Retning, som det er min fulde Overbevisning ikke blot i dybeste Forstand er imod det Veldædighedsprincip, af hvilket denne Million er udgaaet, men ogsaa mod Flertallet af Givernes egentlige Villie, den nemlig, blot at faae Pengene udgivne, selv om det ikke er fornødent at lægge dem paa de vedkommende Steber, hellere end at søge at holde tilraade, at spare op en Fond til Anvendelse i et veldædigt med det foreliggende beslagte Dieme, for at kunne bruge den i kommende Tider. Jeg haaber, at den høitagtede Centralkomite ikke skal vige fra sine sunde og rigtige Principer ved nogetsomhelst Tryk, og jeg haaber, at den vil under sin Samvittigheds Ansvar lige overfor Giverne hellere sige, vi have en Fond til overs og vi ville have dette anvendt til f. Ex. at dække Smulykker med i Fremtiden, end den vil erstatte Tab, som der efter Naturens og Fornuftens Orden ikke kan være Tale om at erstatte. Jeg er enig i, at det var en Ulykke, som maatte gribe